

»Der er maaske noget i Vejen. Eller han har maaske ikke Raad til det.«

»Ja, det kan jo være. Men ellers ser da Blomberg ikke saa nøje paa Skillingerne. Det skal man ikke sige om ham. Han veed jo ogsaa altid, hvor han skal faa nogen, naar han mangler. Bare han begynder at snakke om at søge et andet Embede, faar Folk travlt med at la' Spyttébøssen spasere rundt i Menigheden. For de hæn-ger jo ved ham her li'som et Barn ved Patten.«

»Bruger han da den Trafik?«

»Sommetider mer end lidt for meget. Som nu forleden Aar, da han skulde ha'e sig et Par nye Køreheste. Han sa' da ligeud, at nu kunde han ikke forsvare for sine Børn at blive her længere. Han ligefrem holdt som en Afskedspræken; og Folk blev saa forskrækkede, at de skillingede sammen baade til Wienervogn og Bæster. Og det var endda knap nok, at han sa' Tak for det. Han syntes sagtens, at det var saadan Folks Skyldig-hed. — Har De hørt, hvad Pastor Fjaltring kal-der ham?«

»Nej.«

»Grossereren.«

»Hvad skal det sige?«

»Ja, jeg forstaar det heller ikke. Men — løjer-ligt nok — jeg synes alligevel, at det passer.«

Per laa en Tid tavs og saae ud paa Røgen fra Piben.